

Melléklet a Magyar Kurír anyagából

Drága mennyei Atyám!

Hálát adunk neked a Nagymarosi Ifjúsági Találkozóért.

Köszönjük, hogy oly sok éven át a fiatalok hite itt megújulhatott, hogy erőt és bátorítást kaptak a találkozók alkalmával.

Köszönjük, hogy ma is folyamatosan tanítasz és hívsz minket a megtérésre és a megújulásra, és Szívedet kínálod fel nekünk.

Kérlek Uram, újítsd meg Egyházunkat, tedd Szíved szerintivé a találkozókat, és kezd rajtam!

Add, hogy ezen a helyen a jövőben is a Te szereteteddel találkozzanak az ide zárandoklók, ahol a veled kötött szövetségük megújulhat, és életük új lendületet kaphat.

Szeretném eléd helyezni azokat a fiatalokat, akik a mostani találkozóra érkeznek, és mindazokat, akiket reám bízol, hogy hozzád vezessem, és a Te akaratod szerint szolgáljam őket.

Köszönöm, hogy szükséged van rám, hogy segíthetek a Te Országod építésében.

Uram, itt vagyok, engem küldj!

Szeretnék bekapcsolódní a Te művedbe és Országod építésébe.

Ámen.

ISTVÁN ATYA,

NAGYMAROS PLÉBÁNOSÁNAK KÖNYÖRGÉSE

Bízunk az Egyház hitérzékében és az ima erejében. A titkos országos zsinatok fedőneve "Borókás" volt. Így nevezték azt a Salgótarján környéki tanyát, ahol az első összejevetelt tartottuk. A szakadatlan megfigyelések, zaklatások miatt ezekkel állandóan máshová költözködtünk, kicsinyke falvakba, félreeső plébániákra. Köztünk voltak *Bíró László püspök*, *Blanckenstein Miklós rektor*, *Gesztesy András plébános*, *Várszegi Asztrik főpát*, *Kállay Emil piarista*, *Tomka Ferenc és Kemenes Gábor atyák* és még sokan mások. Közben Rómában II. János Pál meghirdette az új evangelizációt. Megjelent a hitoktatás támogatására a Chatechézi Tradendae. Elkezdődtek a pápa által támogatott ifjúsági találkozók, itthon pedig puhult a diktatúra.

Ebben az összefüggésben lavinaszerűen mozdultak meg a fiatalok. Szinte egyidőben a Dunakanyarban Kismaroson, aztán Nagymaroson, a budapesti templomokban, a rejtőzködő kisközösségekben igen sok érdeklődő jelent meg. Nagymaroson 1966-ban kezdődtek a legelső ifjúsági foglalkozások. Ezek körülbelül húsz résztvevővel indultak, majd néhány év alatt a Duna bal partjáról, majd a jobb parttól is áradni kezdtek. Tíz év múlva a legnagyobb fővárosi templomokban a heti összejevetel estéin az átlaglétszám 120 volt, öt évvel később az egész napos találkozók tavasszal és ősszel már ezrek érkeztek. Párhuzamosan elkezdődtek a máriagyúdi, hajósi, egerszalóki találkozók is.

A hatalom már csak lélektani fegyverekkel próbálta lassítani ezt a folyamatot. Lécai bíboros úr, miután meggyőződött a találkozó katolikus jellegéről, sajátos humorával támogatta ezt. Amikor még kezdetleges volt a telefonálás technikája, a helyi postára hívatta a plébánost, akit az alig hangszigetelt nyilvános telefonon figyelmeztetett: "a Pestmegyei Rendőrkapitányságnak kifogása van az engedély nélküli hangerősítés miatt. Kérem, a hangfalak ne látszódjának, de a hang hallatszódjék!" Értettük, megoldottuk. Az önkéntes műszakiak a templomtoronyba tették a hangszórókat. A visegrádi vár is beleremegett!

A nyolcvanas évektől már minden irányból, Soprontól Miskolcig jöttek különbözőszokkal, zsúfolt vonatokon. A templomban, a kertben állandóan gyóntak, az előadásokat magnóra vették, de a nap végére elkészültek a helyi felvételek is, amelyeket szakadatlan másoltak a távol maradtak számára.

Az ország valamennyi püspöke vállalta valamelyik közös szentmise celebrálást. Igyekeztünk az ország legjobb előadóit meghívni. A gyülekezés, a napirend és a befejezés legapróbb részleteit is sokszorosan megbeszéltük, azután kiértékeljük. Érkeztek messziről is megfigyelők. A holland újságíró döbbenet figyelt, egy amerikai pap végigsírta. A tömegben felbukkant nem egy közismert arc. *Tolcsvay Laci* összepréselődve rosszul lett, *Szörényi Levente* élvezte a prédikációt. Aztán amint múltak az évek bővült minden: lett Diákmaros, Gyerekmaros, Babamaros...

Új magyar zárandokhely keletkezett a semmiből ingyen, önként, szórakoztatóipar nélkül. Arra született, hogy összefogja, elmélyítse, jó irányba tartsa a magyar Egyház valamennyi irányzatát, azokat is, akiknek nem jutott pap, vagy akik még "keresők". Remélem a találkozók ezután is egyre jobban közelítik e célt.

BALÁS BÉLA KAPOSVÁRI PÜSPÖK
EGYKORI NAGYMAROSI KÁPLÁN

Lavinaszerűen

A hetvenes évek végén kegyelmi tavasz érintette hazánkat.

Akkor szabadult számos bebörtönzött pap. Áldozatuk nyomán felszökött a papi hivatások száma, az újonnan szent-

teltek többsége összetartott és folytatta az addig tiltott ifjúsági munkát. A II. Vatikáni Zsinat után új lelkiségi mozgalmak alakultak, megindult a világiak teológiai képzése, megismerkedtünk a taizéi imamódokkal, megszülettek az ifjúság saját dalai. Ezeknek zömét képzett zenészekkel ellenőriztettük, a kottákat másoltuk. Ki-ki saját neveltjeit többnapos lelkigyakorlatra vitte.

Mivel a spirituális ébredés, a világegyház hírei, a megújuló teológia, liturgia, a kisközösségek problémái számunkra szokatlanok voltak, tanácsot pedig a hagyományos vezetőktől pedig nem mertünk kérni, tucatnyi "házi" zsinatot tartottunk, összerakva, megbírálván saját tudományunkat.

Isten éltesse, Nagymaros!

Negyven évvel ezelőtt egy maroknyi lelkes fiatal és atya találkozott, hogy Isten dicsőségéről énekeljenek, és együtt imádkozzanak. Talán akkor még senki sem hitte volna el, hogy évtizedekkel később a magyar katolikus fiatalok egyik

legnagyobb ünnepévé válik ez a találkozás. Negyven évvel ezelőtt Nagymaros csak egy kis település volt a Dunakanyarban, de mára valami sokkal több annál. Felkiáltójel lett, amely azt hirdeti: Hűséges az Isten, megóv téged, ha szeretted Őt!

Nekem ez volt a tizedik találkozásom. A szentmise alatt fogalmazódott meg bennem a gondolat, hogy nem lehet rossz az a világ, ahol ennyi fiatal együtt tud örülni, énekelni és imádkozni már ennyi éve. Mert vannak még ma is fiatalok, akik több száz kilométert utaznak azért, hogy találkozzanak. Találkozzanak egymással, önmagukkal és Istennel.

Jézus azt kérte tőlünk, hogy legyünk a világ világossága. Manapság egyre nehezebb másokért égni, de Nagymaroson újra és újra olajat öntenek a lámpásunkba.

Így Nagymaros már nem pusztán egy település, sokkal

inkább jel. Egy olyan jel, amely Isten végtelen szeretetéről és megtartó kegyelméről tanúskodik. Ez a jel immáron negyven éve hegyen épült város módjára magasodik ki ebből az elszűrülő, közömbös világából.

Csak az Úr tudja igazán, hogy mennyi áldozat, munka, kitartás és erőfeszítés gyümölcse évről évre ez a találkozó. Hogy hány plédet terítették már le a plébániaudvarra, hány őszinte bűnbánatot hallgatott végig a templomkert, hány ember gyűlt össze a templomban, és hány meg hány barátság és szerelem kötöttet a Duna-parton.

És ez mind üzenet számunkra. Egy olyan üzenet, amelyről Pál apostol azt írja: Ti vagytok a mi ajánlólevelünk, a szívünkbe írva. Olvassa és megérti minden ember, mert meglátszik rajtatok, hogy Krisztus levele vagytok, melyet mi írtunk, nem tintával, hanem az élő Isten Lelkével, nem is kőtáblára, hanem az élő szív lapjaira (2Kor 3,3).

Nagymaros arra hív, hogy merjük felvállalni, kihez tartozunk! Merjünk elmenni a világba és hirdetni az evangéliumot, akár alkalmas, akár nem! Arra bátorít, hogy énekeljünk, imádkozzunk és szeressük egymást! Hogy mi legyünk az elsők, akik rámosolyognak a másokra, hogy vegyünk fel a keresztet, és kövessük Őt! Hogy ma is tegyünk tanúságot amellet, Aki minket a legjobban szeret! Hogy végre valóban el merjünk indulni azon az Úton, amely egyben Igazság és Élet is!

Biztos vagyok abban, hogy ez a találkozó még sok-sok évtizedig visz fényt az életünkbe, és Isten segítségével még sok lámpást gyújtanak meg itt!

Hálás vagyok az Úrnak, hogy engem is találkozni hívott, és felkért arra a táncra, amelyről az idei találkozón hallhattunk. Ezért nem is kívánok mást, mint: Isten éltesse Nagymaros!

BARNA-PAP ROZI

Negyven év: hogyan indult a nagymarosi lelkierómű?

- Major Sanyi bácsi, aki akkor Kismaroson volt plébános, úgy emlékszik, hogy 1970-ben hívott minket először, én 1971-re emlékszem, és máshol is ez szerepel - elevenítette fel a későbbi nagymarosi találkozó kezdeteit **Sillye Jenő**. - A feleségem családjának volt a Nagyborzsönyben egy nyaralója, ahol sok időt töltöttünk. Az ottani fiatalokkal is barátságba kerültünk. Ők mondták, hogy mi lenne, ha lemennénk hozzájuk Verőcére, az ifjúsági hittanra, és játszánánk dalokat. Verőcén **Sebők Sándor** volt akkor káplán, ő ma fóti plébános. Akkor még fiatal pap volt, akiért rajongtak a helyi fiatalok.

1971 nyarán jelentek meg **Jenőék Verőcén**. Az osztálytársam benősült abba a családba, ahova **Jenő** is, és ő hozta el őket. Ott pengettek a szobámban. Egyszer megkérdeztem tőle, hogy hogy nincs Mária-daluk, **Jenő** azt mondta, hogy nincs, de majd lesz, és másnap hozta a Mária, jó anyánkat - mesélte a **Kurírnak Sebők Sándor**, hozzátéve: volt olyan fiatal, aki egy hét alatt végigjárta a "Dunakanyar-plébánia" összes hittanját. **Sillye Jenő** elmondása szerint családjá közel állt a kármelita lelkiséghez. Miután nem vallásos édesapjuk elhagyta őket, nagymamája mondogatta neki, hogy "Mária vigyáz rátok". Dunakanyar-plébániának hívják azt a hálózatot, "amelynek energiájából merített **Sillye Jenő**" - írja **Kamarás István** szo-

ciológus 1989-ben megjelent, a "nagymarosi lelkerőműről" szóló "religiográfiájában".

- Pár nap múlva jött valaki, hogy átmennék-e Nagymarosra is - mondja a zenész. - Ott Kerényi Lajos és Balás Béla, avagy Beton atya, mostani kaposvári püspök volt a káplán. Lajos atya tartotta az ifjúsági hittant, és mikor megjelentünk, arra kért, hogy játszunk közben pár dalt. Nem sokkal később Felsőgödre hívtak, ahol meg Tomka Ferenc volt a fiatal káplán. Itt rögtön hoztak nekünk tálcán zsíroskenyeret - emlékszik vissza Sillye Jenő.

- Hamarosan átvittem őket Nagymarosra, ahonnan pedig a már népszerű Kerényi és Beton atya szétspriccentette őket az országban. Nem féltünk, ez vagány dolog volt, engem azért helyeztek el Verőcéről, mert az országban harmadszor nálam volt beatmise Abony és a Mátyás-templom után. A Polaris zenekarral csináltunk egy beattel, spirituáléval átítatott misét. Ezért kellett eljőnnöm Verőcéről két év után, de mindezt tovább folytattuk Csongrádon is - mondja Sebők Sándor. Nem volt könnyű Nagymaroson, vártuk, hogy engedik-e vagy nem, de azért csináltuk. Az egész úgy indult, hogy ha épp ott voltak ifi-hittanon, ami egyébként elsősorban teológiáról és Biblia-magyarazatról szólt, akkor játszottak egy-két dalt Jenőék. Két év után már negyvenen, Nagymaroson meg még többen jártak az ifi-hittanra. Jenő ontotta magából a jobbnál jobb számokat, az első dunakanyari számok ma már klasszikusok. Neki orozslánrésze van a magyar egyház megújulásában. Minden pap folytatta ott, ahova elhelyezték, miután szétrobbantottak minket, amivel jót tettek, mert végigfertőztük a fél országot. Nem ijedtünk meg, vagány dolog volt.

- Ez még nyáron lehetett, ősszel pedig már Kismarosra mentünk, ahova nyáron is lejártunk misére. Major atya összehívta a fiatalokat egy délután, akkor még alig volt 10-15 dalom. Igazából még program sem volt, csak egy délután összejövetel volt az egész. Major atya úgy emlékszik, hogy előtte vagy utána volt még litánia, de ezek már bennem elmosódtak - teszi hozzá. - Ha ma bemegyek a kismarosi templomba, meglepődöm, hogy miként fértünk el annyian ott - jegyzi meg Sillye Jenő.

Kamarás István azt írja: Sillye Jenő emlékezete szerint ötvenen lehettek a templomban. A kismarosi "plébános tavaszra is hívta őket. Ekkor derült ki: ez volt az első találkozó. Ekkor még csak egy vidéki plébános és három tucatnyi (fiatal és idősebb) híve találkozik feltucatnyi pesti gitárossal és énekesel, akik akkor még elsősorban egy újpesti templom kórusával érzik magukat azonosnak."

- Aztán Major atya átment Nagymarosra, Horváth István plébánoshoz, hogy nála már nem férnek el a fiatalok, oda mehetnének-e. Két nap gondolkodás után azt válaszolta: "félek, félek, de az Uristentől még jobban félek". Hamarosan kinőttük a kismarosi plébániát, és meggyőztük Horvát Pista bácsit. Nagy reneszánsza volt a hetvenes évek eleje a magyar egyháznak - mondja Sebők Sándor.

- A politikai helyzet nem kólintott minket fejbe, megszoktuk, ebben éltünk, így nem tudtak nekünk nagy meglepetést okozni - folytatja Sillye Jenő. Mondogatták nekünk, hogy srácok, Magyarországon ilyen nem lehet csinálni, és ennek következményei lesznek. Mindszentyt 1971 kora őszen távolították el Magyarországról, és gondolom, hogy ekkor ugyan nagyon figyeltek mindent az állami szervek, de kénytelenek voltak visszafogni is magukat a Vatikánnal való tárgyalások miatt.

Tomka Ferencről tudjuk, hogy eredetileg a találkozók délutános programok voltak, és csak 1980 után váltak egész napossá. Ő jegyzi meg ezt is: 1961-ben volt a "fekete hollók" pere, 1971-ben pedig még javában tartott a Regnum-per, ahová rendszerint beidézték Balás Bélát is, aki tagja volt a közösségnek. Tomka szerint az állambiztonság Nagymaros kapcsán gyűjtötte az anyagot egy harmadik nagy perre is, amire végül azonban nem került sor.

- Az ifjúságpasztoráció, a fiatalokkal való foglalkozás is veszélyes volt, márpedig minket azok a papok hívtak, akik komolyan vették ezt, a békepapok pedig nem hívtak minket, valószínűleg egész más problémákkal voltak elfoglalva. Ha börtön nem is, de állandó zaklatás, méltatlan bánásmód volt a fizetség az aktív ifjúságpasztorációért - mutat rá a zenész. - Természetesen figyeltek minket is. Neki a rendszerváltás után nem volt kedve átnézni az iratokat, a jelentéseket, mert nem szeretne senkiből sem kiábrándulni. - Úgyis mindenki kénytelen lesz elszámolni az Uristen előtt!

Tomka Ferenc a hetvenes évek elején Rómában tanult, és ott már találkozott a taizéi lelkiességgel és a Fokoláre közösséggel. Itthon 1972 nyarán Kállai Emil piarista hívta, hogy tartson diavetítéses előadást minderről a Rókus-kápolnában. Azonban Blanckenstein Miklósektől (ő 1968 és 1972 közt volt szeminarista, ma az esztergomi szeminárium rektora) kapott egy fület, hogy a rendőrség tudomást szerzett a tervről. Minden villamosmegállóba leállították hát két regnumost, aki visszafordította az érkező fiatalokat, hiszen ha igazoltatják őket egy ilyen eseményen, akár az egyetemről is kirúghatták őket. Mégis megtelt a templom, az előadás közben pedig három egyenruhás jelent meg az ajtóban. Tomka Ferenc azt javasolta Kállaynak, hogy tereljék ki az oldalajtókon a résztvevőket, ám Kállai odament a két rendőrhöz és közölte velük: egyenruhás jelenlétük sérti az istentiszteletet, a templomon belüli programba pedig nem köthetnek bele. Ezután a rendőrök elmentek.

A nagymarosi találkozók Tomka Ferenc, mai kaposztásmegyeri plébános elmondása szerint tilos volt fényképezni, mivel így akarták megakadályozni, hogy fotókat készítsen az állambiztonság. Ha valaki fényképezésbe fogott, rögtön odamentek mellé a szervezők, és felszólították, hogy hagyja abba. Alig készült pár kép tehát a találkozókról, az is a szervezők kíséretében, kifejezetten az ő kérésükre. Mint a plébános rámutat: még 1986-87-ben is lehallgatták a telefonjukat, amikor szervezték a találkozót, erről megtalálta a jelentéseket.

- Az első komolyabb konfliktus az egyházi vezetéssel 1976-ban volt a legendás "nyakkendős mise" miatt - idézi fel Sillye Jenő. Kamarás István könyvében Turcsik György atya úgy emlékszik: annyi pap volt, hogy nem volt elég miseruha. Balás Béla a kötetben hozzátette: zsúfolásig tele volt a templom, a sekrestye megközelíthetetlen volt. Kemenes Baláznak a kötetben olvasható visszaemlékezései szerint nyakkendő csak egy emberen volt, Pálos Frigyesen, "mint afféle úriemberen, aki egyébként is a leghagyományosabb felfogású volt". Lékai László bíboros kifogásolta mindezt, és ezután csak "nyakkendő misének" nevezte el az eseményt. De aztán 1980-ban már ő is tiszteletét tette a találkozón.

Mennyiben jut el Nagymaros üzenete az Egyházon kívüliekhez, és mennyire "csupán" belső seregszemle? Tomka Ferenc szerint koncentrikus körökben hat a találkozó: van egy keménymag, van egy rendszeresen eljáró réteg, egy passzívabb és végül a kívülállók. Mint visszaemlékszik, azért régen is előfordult, hogy amikor több ezer fiatal kézen fogva mondta a Miatyánkot, akkor a nem hívők önkéntelenül is bekapcsolódtak az ima erejétől megilletődve. Sillye Jenő szerint sok közösségben egyedül érzik magukat a keresők, de Nagymaros vonzó, mert "szellemi kavalád" van.

Téged ki vezet?

Az ifjúsági találkozóinkról egy alapító tag

40 évvel ezelőtt, a Szentlélek indítására elindult valami a Dunakanyarban, Kismaroson. Eleinte mi magunk is - akik a meghívást meghallottuk - kicsit kételkedve, de kíváncsian figyeltük, vajon csak a mi, szalmaláng-életű fiatalos lelkesedésünk szerez örömet egy maroknyi hívó fiatalnak, vagy a Jóisten szeretne egy "nagy tüzet" gyújtani, valami szépet, nagyszerűt alkotni a mi segítségünkkel?

Mára - 40 esztendő elteltével, miközben a Kis-Marosból Nagy-Maros lett - világosan látjuk, hogy Isten csodálatos tervének megvalósításához, mindig új örömhírének továbbadásához hívott többünket munkatársul.

A mostani találkozó ismét, ezt a - Krisztuskövető létünk "gyökerét" és "forrását" meghatározó - témát tüzte ki programjával, de egy kicsit szokatlan, rendhagyó módon.

Az evangelizációt - az örömhír továbbadását - kezdjük önmagunkkal, hirdette a találkozó főelőadása, fakultációi és szinte minden egyes eseménye. A feltámadt Krisztus örömét továbbadni! - szólt a találkozó tanítása, üzenete. És ezt csak akkor tudjuk hitelesen megtenni, ha már személyesen is találkoztunk Krisztus szeretetével, ha már megtapasztaltuk saját életünkben az Ő irgalmas szeretetét. És csak akkor tudjuk szavainkkal, de még inkább létünkkel ezt az örömet továbbadni, ha újra és újra, akár naponta tudatosítottuk magunkban, hogy a számunkra valódi öröm Krisztusnak az örömhíre.

A találkozó meghívó levele egy nagyon szellemes hasonlattal igyekezett megvilágítani ezt a nagyon fontos üzenetet: mint ahogy a táncban különösen, ha állandó "párunkkal", kedvesünkkel, feleségünkkel/ férjünkkel táncolunk - egyre inkább "megtanulunk" ráhagyatkozni párunkra, ugyanez történik/történhet az Istennel való kapcsolatunkban. Minél többet vagyunk együtt meghitt kapcsolatban Istennel - minél többet "táncolunk" Vele -, annál inkább megtanuljuk értelmezni az Ő szelíden vezető mozdulatait. Megtanulunk igazán ráhagyatkozni szavára, szándékára: haladásom irányja az Ő vezetése és saját (szabad) akaratom egységében teljesedik ki.

- "És Téged ki vezet?" - szegeződik nekem és valamennyiünknek a kérdés.

Minket, azt a néhány lelkes fiatal és régebb óta fiatal, akik hátunkon, de leginkább szívünkben hordoztuk és hordozzuk a nagymarosi találkozó szent ügyét, mindig is a Lélek vezetett és vezet ma is. Hiszen ez az Ő ügye, Ő, a Szentlélek találta ki és működteti immár 40 éve, mi csak besegítünk ebben a nem hétköznapi "kalandban". Ezért adunk hála - paptestvérek és világiak, kicsik és nagyok, fiatalok és idősebbek - abban a bíboros atya által bemutatott szentmisében, amely méltó csúcspontja volt a jubileumi találkozóknak.

Valami 40 évvel ezelőtt elindult Nagymaroson. Az akkor "elvetett magvak" kicsiráztak, szárba szökkenetek, egyháztörténeti jelentőségű gyümölcsöket hoztak.

Adjunk hála mi, nagymarosiak és legyünk büszkék arra, hogy ennek a Szentlélek álmodta esemény-sorozatnak mi mindannyian részesei lehetünk. A kérdés továbbra is szól felénk: - "Téged ki vezet?"

DR. HADI FERENC

Ifisek csokra

- A mostani találkozó gördülékenyebben ment, mint az eddigiek, nem volt annyi munka, vagy lehet, hogy már annyira rutinosak lettünk, hogy nem volt stressz, idegeskedés, és minden időben készen lett.

- Sok emberrel tudtam a személyes kapcsolatomat mélyíteni, mert nem volt rohanás.

- Az idő szép volt, szerencsére nem esett az eső, de a nap sem égett minket.

- Örültem, hogy több szervező is nyugodtan végighallgatta a főelőadást és a misét is anélkül, hogy valamit segítenie kellett volna vagy sietnie valahova.

- István atya fakultációja nagyon jól sikerült. Hallhattunk történeteket, akadt olyan is, melyet már hallottunk a miséken, de szerintem nem baj, ha valamit többször hall az ember. Minden hallásra egy kicsit másképpen fogja értelmezni.

- Nagy öröm volt látni, hogy a sérült emberek milyen hálásak tudnak lenni egy-egy apró ajándékért, mint például egy szelet kenyér vagy egy őszinte mosoly, a kézfogás.

- Kerényi atya fakultációja remek volt, hála adhatunk érte Istennek, hogy ilyen sokáig szolgálhatja Őt.

- Jó volt látni Zsolt atyát is, és egy kicsit beszélgetni vele.

- Szépek voltak a lufik, amiket felengedtek a gyerekek Istennek, az imákkal együtt.

- Szeretem a találkozókat, hiszen ekkor annak ellenére, hogy teljes emberként részt tudnék venni a programokon, lelkileg fel tudok tölteni.

A HELYBÉLI SZERVEZŐK

Mindenkinek közvetítenünk kell Krisztus szeretetét

Az Egyház missziós küldetéséről beszélt Erdő Péter bíboros a 40. nagymarosi ifjúsági találkozó záró szentmiséjén.

Jézus Krisztus mennybemenetele után küldetést adott követőinek. Mindenkinek hirdetniük kell az evangélium örömhírét. Azért bízta a missziós küldetést az Egyházra, hogy Krisztushoz vezesse el az embereket. Minden embernek fel kell ezt kínálni - mondta a bíboros.

Jézus Krisztus azonban nemcsak missziós parancsot adott, hanem megadta a feladatohoz szükséges erőt, segítséget, a Szentlélek erejét. Figyeljünk Rá - fogalmazott Erdő Péter, és Isten áldását kérte a magyar katolikusok minden nemzedéke - fiatalabbak és idősebbek - számára e küldetés teljesítéséhez.

